

Dinah Jefferies

De la autoarea bestsellerurilor
Soția plantatorului de ceai
și *Fiica negustorului de mătase*

DAMEN TANGO

Văduva de safir

NEMIRA

De același autor la Editura Nemira:

Soția plantatorului de ceai

Fiica negustorului de mătase

Înainte de ploi

DINAH JEFFERIES s-a născut în Malaysia, dar s-a mutat în Anglia când avea nouă ani. De-a lungul timpului, a călătorit mult și a rămas foarte atașată de Asia de Sud. Pe vremuri, a trăit într-o comunitate mică, alături de o trupă rock și a lucrat ca artist. În 2014 i-a apărut la Penguin primul roman, *The Separation*. *Soția plantatorului de ceai* este al doilea volum pe care l-a publicat, urmat de *Fiica negustorului de mătase*. Cel mai recent roman al autoarei se numește *The Missing Sister* (2019). În prezent locuiește în Gloucestershire împreună cu soțul.

Dinah Jefferies
Văduva
de safir

Traducere din limba engleză

EDITH NEGULICI

NEMIRA

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFERIES, DINAH

Văduva de safir / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Edith Negulici. -

București : Nemira Publishing House, 2019

ISBN 978-606-43-0547-3

I. Negulici, Edith (trad.)

821.111

Dinah Jefferies

THE SAPPHIRE WIDOW

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2018

Text copyright © Dinah Jefferies, 2018

The author has asserted her moral rights. All rights reserved.

© Nemira, 2019

Redactor: Monica ANDRONESCU

Tehnoredactor: Magda BITAY

Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0547-3

CEYLON, 1935

O plantație de scorțișoară

Având în vedere statura lui delicată, e dificil să-i ghicești vârsta, dar, stând sub ramurile înclinate ale banianului¹, pare singur, iar lumina soarelui ce se strecoară printre frunzele lucioase îi dansează pe membrele subțiri. Băiatul, care pare mai mult un spiriduș al pădurii decât un copil în carne și oase, este genul de copil pe care orice mamă și-ar dori să-l îmbrățișeze. Își alege câte o pietricică și, încruntându-se, se concentrează și o aruncă, pentru a vedea unde nimereste. Satisfăcut că piatra a zburat mai departe decât cea dinainte, copilul sare în picioare și țopăie în jurul tufei mici de rododendron proaspăt tăiate, aflată lângă el, târșâindu-și sandalele printre crengile și frunzele care trosnesc și i se sfărâmă sub tălpi.

Copilul ascultă bufnițele care-și înfoaie penele și zboară printre copaci, urmărește o veveriță dungată, sărind grăbită pe trunchiul

¹ O varietate de smochin; reprezintă arborele național al Indiei (n. tr.).

copacului și apoi adulmecă aerul parfumat – miroase aroma lămâilor, a pământului ars și a scorțișoarei, însoțită de izul sărat al oceanului, căruia aproape că-i simte gustul. Alege o floare albă de cais și își îngroapă nasul în parfumul ei dulce, fructat. Floarea asta e pentru mama lui.

Privește o libelulă stacojie care zboară de pe o frunză pe alta și-și dorește să-și fi adus manualul de entomologie. E prima dată când vede această insectă în realitate, până acum a mai admirat-o doar în planșele albumului ilustrat, alături de alte libelule, zigoptere și fluturi. Știe că există mii de asemenea insecte în Ceylon – locul pe care mama lui îl numește „perlă“.

Pe măsură ce briza proaspătă adie, copilul o simte pe brațe și pielea i se înfioară. Aici este cel mai frumos loc din lume, cu pădurea strălucitoare scăldată de razele soarelui, și el așteaptă cu nerăbdare plimbarea cu mama sa, în răcoarea serii. Mama lui consideră căldura zilei obositoare, dar el știe toate locurile umbroase și întotdeauna găsește vreun ungher răcoros unde să se ascundă. Dar apoi intervine o schimbare în atitudinea lui și o umbră de tristețe îi întunecă fața. Deși se mulțumește să se joace singur, ceva din el tânjește după mai mult și se cutremură din cauza unui sentiment incomod de vinovăție.

Momentul trece.

Atunci când se plimbă cu mama lui, copilul e învăluit de parfumul ei și-i place să-i spună tot felul de nume de păsări exotice pentru ca ea să râdă și să se prefacă surprinsă de vastele lui cunoștințe. Mama lui nu râde destul, deși nu este deloc surprinzător, crede el, date fiind circumstanțele. Aceasta este fraza pe care copilul o aude tot timpul: „Dată fiind situația în care ne aflăm“, probabil nu este o idee prea bună. Sau: „Având în vedere situația noastră“, poate ar fi mai bine să nu...

Băiețelul a urcat acum până aproape de vârful dealului, în spațiul larg-deschis preferat de el. De aici poate vedea la câțiva

kilometri distanță și, dacă-și închide ochii pe jumătate, aproape simte oceanul. El își imaginează răcoarea valurilor stropindu-i pielea încinsă. Se vede alergând pe plajă cât poate de repede, cu vântul jucându-i-se prin plete. Își imaginează pescari seara, de vreme, înainte de apusul soarelui, înainte ca cerul să se coloreze în roz și oceanul să capete nuanțe violet.

Copilul tresare brusc din cauza unui foșnet care vine dintre copaci și pe care se oprește să-l asculte nemișcat. Este probabil o maimuță macac, se gândește, sau una dintre maimuțele languri cu cozile foarte lungi. Nu trebuie să încerci să te împrietenești cu ele sau să le hrănești, îi spune mama lui. Dacă le dai mâncare, vor crede că le ești subordonat. Adică te vor considera mai mic decât ele. Subordonatul lor. Și asta n-ar fi bine. Nimeni nu vrea să fie mai puțin important decât este cu adevărat, nu-i așa?

CEYLON, 23 DECEMBRIE 1935

Galle¹, orașul fortificat, cu o vechime de 300 de ani

Orașul Galle se sufocase toată ziua din cauza căldurii înăbușitoare, cu temperaturi medii de 28°C în timpul zilei și, chiar și acum, la ora șapte seara, continua să fie zăpușeală, erau cel puțin 23°C. Louisa Reeve poartă o rochie de mătase argintie, satinată, cu o croială în linii simple, creată în Colombo și imitând modelul rochiei pe care o admirase în revista americană *Vogue*. Până când

¹ Unul dintre cele mai frumoase orașe din sud-vestul Sri Lankăi, Galle se află la 120 de kilometri distanță de capitala Colombo și reușește să cucerească orice turist cu edificiile sale istorice interesante. Amprenta cea mai importantă asupra istoriei orașului este legată de sosirea portughezilor, în secolul al XV-lea, când ei au înființat aici unul dintre cele mai importante porturi ale insulei. Astăzi, Galle este considerat unul dintre cele mai bune exemple de oraș fortificat de portughezi în sud-estul Asiei, unde clădirile încă reflectă stilul arhitectural colonial cu influențe din arhitectura tradițională asiatică. Fortul, protejat de UNESCO, este apreciat drept cea mai mare fortăreață construită de europeni în Asia, ce a trecut proba timpului (n. tr.).

revista ajunsese la ea, rochia nu mai era de mult la modă, totuși, s-a făcut tot posibilul. Croitorii din Galle, deși demni de încredere, nu erau moderni și toate obiectele vestimentare create de ei păstrau într-o câtva aer singhalez¹, dar în Colombo există croitori care ar putea copia orice. La statura ei impozantă de 1,75 m, eleganța grațioasă a stilului feminin îi venea bine și, cu siguranță, reprezenta o schimbare evidentă față de cămașa de in și pantalonii confortabili pe care îi purta de obicei la plimbările cu bicicleta.

Elliot a venit prin spatele ei și a îmbrățișat-o.

– Fericită? îi șopti la ureche, înainte să-și treacă degetele prin părul ei.

– Mi-am dedicat mult timp acestui proiect! îi răspunse ea netezindu-și buclele blonde, prinse într-o parte cu o agrafă împodobită cu imitație de safir.

– Te simți bine? o întrebă Elliot, privind-o grav și îngrijorat.

Ea a întins mâna spre el.

– Mă simt bine, deși mai devreme mă gândeam la Julia.

– Serios?

Femeia a dat din cap.

– Sunt în regulă.

– Bine. O să fie un Crăciun minunat și arăți încântător.

Elliot s-a întors, cu intenția să plece.

– Dacă ești sigură că te simți bine... mă duc să mă ocup de vin.

– Tot te mai pregătești să pleci pe mare de Ziua Boxului?²

– Așa cred. Doar câteva ore. Sper că nu te superi? Jeremy are o șalupă nou-nouță și vrem să testăm echipamentul naval ultra-modern cu hamuri în formă de trapez. I le-a executat un localnic, după planurile trimise din Anglia. Șalupa este perfectă pentru curse, așa mi s-a spus.

¹ Popor de religie budistă, care s-a constituit ca națiune în Sri Lanka (n. tr.).

² Sărbătoare care are loc a doua zi de Crăciun (n. tr.).

Trecu pe lângă ea îndreptându-se spre ușă și ea surprinse par-fumul de cedru pe pielea lui, îi zâmbi și-l privi în oglinda din spate cum se îndepărtează. Chiar și după doisprezece ani de căsătorie, încă îl considera un bărbat cu adevărat atrăgător, șaten cu păr scurt și cârlionțat, ochi verzi, energici și un farmec care cucerea întreaga lume. Nici nu trebuia să depună prea mari eforturi. Se împrietenea repede și cu ușurință și întotdeauna stârnea admirație în preajma lui. Și ea avea prieteni, deși ei îi lua mai mult timp până să cunoască oamenii și nu avea felul direct de-a fi al lui Elliot. Și totuși, îi plăcea să înțeleagă motivele comportamentului oamenilor, încercând să deslușească ce anume îi motiva sau ce-i determina să se comporte într-un anumit fel și, pentru ea, odată ce se împrietenea cu cineva, era de obicei o prietenie pe viață.

Se aplecă pe fereastra de la ultimul etaj și contemplă albastrul cerului senin și marea în nuanțe de turcoaz strălucitoare, care înconjură orașul Galle. Prezentul alunecă în trecut și își aminti momentul în care-i dăduse fiicei ei numele Julia. Chiar în acest loc, o ținuse în brațe timp de o oră prețioasă, până când ochii i se umpluseră de lacrimi. Când murise? Înainte sau în timpul nașterii? Să te naști fără viață. Ce însemna asta? Iată întrebările care încă o bântuiau. Dacă ar mai fi trăit o zi, Julia ar fi fost botezată la Biserica Anglicană a tuturor Sfinților – locul unde ea și Elliot se căsătoriseră și unde ea însăși fusese botezată.

Chiar și acum, când trecuseră doi ani, trecutul o acaparase iar și, copleșită de vinovăție, simți că trebuie să mai fi fost ceva ce ar fi putut face. Închise ochii și-și imaginează o zi minunată, scăldată în soare. Julia jucându-se pe bancă împreună cu câinii, Tommy, Bouncer și Zip, cățelușul pipernicit din litieră, toți trei acoperiți de nisip strălucitor, cu blana udă de apa mării și mirosind a sare și fetița ei râzând în hohote. O fotografiase pe plajă culegând scoici și alergând, alergând, alergând și împiedicându-se de propriile-i picioare, grăbită, înnebunită să se laude cu recompensa ei

prețioasă, doar ca să uite de ea câteva momente mai târziu. Și apoi, totul era încă atât de real, își imagina cum își strângea fiica în brațe, după baie, simțindu-i în plete aroma șamponului pentru copii, mirosind toată a măr și a mentă.

Femeia respiră adânc, lăsă visul să se destrame și se întoarse la prezent.

Tot ce-i mai rămăsese de făcut era să se asigure că angajații lucrează și că nicio floare nu se ofilise. Ieși pe verandă, luă un chibrit și apoi aprinse lămpile cu petrol și lumânările cu aromă de lămâie, care țineau țăntarii la distanță. Pășind în vârful degetelor, ea verifică un abajur unde privighetoarea roșcată își făcuse cuib și se asigură că becul fusese îndepărtat. Auzi trilurile muzicale ale privighetorii, pe măsură ce continuă să o privească.

– E în regulă, micuț, îi șopti ea. Becul nu va fi înlocuit până când puii tăi nu își vor lua zborul departe.

Veranda era înconjurată de grădină, unde florile de hibiscus roz se împrăștiu în adierea brizei și ei îi plăcea să stea și să asculte refrenul zorilor, în timp ce totul strălucea în lumina matinală a soarelui.

Se întoarse în living, privind grinzile de lemn din secolul al XVIII-lea ale vilei coloniale, unde lămpile discrete răspândeau sclipiri de aur. Ea însăși pictase camera în portocaliu, iar cadrul ușii în turcoaz: o viziune originală, care-i surprinsese pe unii, obișnuiți cu pereții coloniali de culoare crem, banală, dar ei îi plăcea strălucirea. Pe tavan, două ventilatoare de lemn închise la culoare răcoreau aerul și, așezat într-un colț, un palmier de interior trimitea umbre pe peretele înalt. Melodia *I Only Have Eyes For You* se auzea la gramofon.

Apartamentul lor aflat la parter găzduia bucătăria, camera menajerei care lucra cu jumătate de normă, principalele spații de locuit și birourile. Camerele de oaspeți și cele două băi erau situate la etajul superior, împreună cu salonul de cusut al Louisei. Apoi, la ultimul etaj, se aflau dormitorul ei și al lui Elliot, baia lor și, în

plus, un salon spațios, liniștit, plin de soare, care dădea spre terasa de pe acoperiș. În spatele grădinii se afla o altă clădire – apartamentul slujitorilor, deși unii dintre ei locuiau chiar în Galle.

Puțin mai târziu, până ce au ajuns și ultimii oaspeți, Louisa și Elliot au rămas împreună în holul de la intrare pentru a-i întâmpina. Louisa a aruncat o privire spre lucarna prin care lumina generoasă a soarelui strălucea în timpul zilei. Obloanele vilei situate pe terasamentul ferestrelor din fața casei fuseseră lăsate deschise, deși ferestrele rămăseseră închise împotriva insectelor. Spera că din afară luminile strălucitoare răspândeau o căldură primitoare. Își dorea ca toți oaspeții lor să fie fericiți de această seară splendidă, strălucitoare și simțea un val de emoție.

Sosi unul dintre prietenii lui Elliot. Jeremy Pike era fiul unui prosper plantator de arbore de cauciuc și îl cunoscuse pe Elliot în Colombo. Era un bărbat bine îmbrăcat, îngrijit, cu mustață, care petrecuse de multe ori câteva zile la reședința de vară a familiei din Galle, iar el și Elliot navigau deseori împreună, deși Louisa nu ajunsese niciodată să-l cunoască prea bine. Era ceea ce se chema un bărbat care se simte mai bine în compania bărbaților decât a femeilor. După el sosi un cuplu în vârstă, prieteni ai tatălui ei, care începuseră să se plângă de căldura apăsătoare când, în spatele lor, văzu un cuplu de tineri plantatori de ceai, ieșind dintr-un Daimler.

– Ce bine! A venit familia Hooper! exclamă Elliot.

Louisa se uita la figura delicată a unei brunete îmbrăcate în rochie violet, apropiindu-se încet de ușă, însoțită de soțul ei înalt. Femeia era foarte drăguță, cu părul ondulat în bucle naturale și ochii albaștri, asortați perfect cu nuanța rochiei. Ținea în brațe un copil înfășurat într-un șal de dantelă și când se împiedică ușor, bătrâna doică din spatele ei îi întinse mâna s-o sprijine. Bărbatul își lăsă brațul pe umerii femeii și Louisa se gândi cât de protector părea. Elliot făcu un pas înainte, să-i întâmpine, zâmbind larg.

– Laurence și Gwendolyn, e minunat c-ați reușit să ajungeți!

Louise îi întinse mâna bărbatului și apoi soția lui îi încredință bebelușul bonei și veni s-o sărute pe Louise pe obraz.

– Mă bucur nespus să vă revăd.

Louise îi zâmbi.

– Au trecut luni de bune când ne-am întâlnit în Colombo.

– Am luat ceaiul la Galle Face Hotel, nu-i așa? Mi-a plăcut să privesc oceanul și să-mi imaginez orașul Galle la orizont. Și acum, iată-ne aici!

– Nici nu aveai copilul atunci.

Gwen aprobă din cap.

– Dumnezeuule, nu. Într-adevăr, a trecut prea mult timp de la ultima noastră întâlnire.

– Ei bine, sunt mai mult decât fericită că acum ești aici. Cum ți se pare Galle?

– Îmi place la nebunie. Am mai fost odată aici, când m-am mutat prima dată în Ceylon, dar a trecut mult timp de-atunci. Orașul e atât de adormit, încât mâine-dimineață de abia aștept să-l descopăr!

– Vrei să-ți arăt împrejurimile?

Gwen încuviință dând din cap.

– Dacă ai timp?

– Am tot timpul și cunosc orașul ca pe buzunarul meu.

– Ai trăit aici toată viața, nu-i așa?

– Da, în afară de anii petrecuți în Anglia, la internat. În cea mai mare parte a timpului, îmi place să mă plimb cu bicicleta. Așa cum probabil ai observat, suntem pe un promontoriu și suntem înconjurați pe trei laturi de ocean, deci este foarte sigur.

– Mi-ar plăcea să văd orașul așa cum se cuvine.

– Deci rămâne stabilit. Probabil stai la New Oriental Hotel?

Gwen o aprobă.

– Atunci te sun. Să spunem, pe la ora opt? Dimineața devreme e cel mai bun moment pentru a vizita orașul, pe urmă, din cauza caniculei totul în jur o să fie umed.

– Minunat! Înseamnă că amândouă vom avea un moment de respiro. Mama mea a revenit din Anglia și are ea grijă de fiul nostru, Hugh, dar o să ne întoarcem la timp acasă pentru cina de Crăciun.

Louisa îi zâmbi soțului ei, care tocmai se pregătea să intervină, dar Elliot îl întrerupse.

– Ce zici, Laurence...? N-ai bea un pahar bun de whisky?

În timp ce Laurence îți manifesta interesul, Elliot îl bătu amical pe umăr.

– Să le lăsăm pe soțiile noastre să converseze în voie, îi spuse Elliot lui Laurence, făcându-i cu ochiul și atinse fugitiv mâna Louisei.

– E în regulă?

Louise îi răspunse printr-o privire pe care ceilalți n-au sesizat-o, sperând că el nu va bea prea mult. Dar nu, Elliot sigur renunțase de mult la poker și la bețiile de altădată. Apoi ea se întoarse și-i zâmbi lui Gwen:

– Cum o cheamă pe micuța ta? o întrebă.

– Alice. Astăzi împlinește șase săptămâni, era prea mică să o las acasă.

Gwen aruncă o privire în jur.

– Hai să-ți arăt camera unde ai putea să o lași pe Alice să doarmă!

Cât timp Gwen și doica îl instalau pe bebeluș, Louise se plimbă prin casă. În timp ce socializa cu oaspeții ei, adulmecă aerul amestecat cu aromă de lămâie și cu parfumul proaspăt al salcâmului înflorit din grădină. Din ramurile lui înflorite, ar fi creat ghirlande răspândite prin toată casa, așezate în amfore mari de ceramică. Înflorite prea devreme în acest an, florile mici și delicate, de un violet-pal, erau printre preferatele ei.

La petrecere îi invitasă pe câțiva dintre prietenii tatălui ei, precum și pe câțiva prietenii de-ai ei, inclusiv pe mulți dintre comercianții

din apropierea orașului Galle. Câțiva erau acum pe verandă, purtând cele mai bune haine, reuniți pe lângă lumânările cu aromă de lămâie. Hohotele lor de râs reverberau pe hol. În Galle asta era frumos: că măcar unii dintre britanici se amestecau cu musulmani, budiști sau hinduși. Galle era un loc cu adevărat multinațional, multiconfesional. În plus, erau și multe alte lucruri minunate, cum ar fi încântătorul labirint al străzilor clandestine, drepte și înguste, iar Louisa cunoștea numele tuturor locuitorilor, îi plăcea să savureze aroma ghimbirului proaspăt sau a ceaiului de mentă într-o dimineață strălucitoare, dar și peisajul turmelor de capre, al cirezilor de vaci și numeroasele șopârle pe care le întâlnea în plimbările ei. Avea să-i facă plăcere să-i arate lui Gwen toate aceste minunății ale orașului.

Plantația de ceai era situată la o distanță destul de mare de Galle, așadar faptul că soții Hooper veniseră la petrecere era o surpriză minunată. Din moment ce Louise cunoștea deja pe toată lumea în Galle, revederea cu Gwen îi oferi dulcea promisiune a bucuriei. Avea să fie distractiv. O mai întâlnise de câteva ori ocazional și o plăcuse încă de la început.

În timp ce se îndepărta, îl văzu pe tatăl ei, un văduv înalt, subțire, cu sprâncene și barbă stufoase. Purta ochelari și era puțin cam vehement dacă nu-l cunoștea dinainte. Această observație îi susținea punctul de vedere, pentru că un om mai generos decât Jonathan Hardcastle, ar fi fost greu de găsit. Mereu în căutarea dreptății, el își trata angajații impecabil, deși spiritul său de pionierat nu fusese întotdeauna bine văzut de autorități.

Jonathan se îndreptă spre ea, cu brațele larg deschise.

– Iubito! Ai organizat o petrecere frumoasă, ca de obicei.

Se îmbrățișară și Louise îi zâmbi.

– Mereu spui asta.

– Și întotdeauna menționez că mama ta ar fi fost mândră de tine.

Se priviră. Soția lui murise când Louisa avea doar șapte ani și, deși de-abia și-o amintea pe mama ei, știa că tatăl ei nu o va uita niciodată.

Avea aceiași ochi căprui, cu străluciri aurii, ca ai mamei ei, și tatăl ei remarcă adesea cât de mult semănau. El nu se recăsătorise niciodată, ceea ce însemnase că Louisa crescuse cu o doică ce îi permisesse o mai mare libertate decât cea pe care i-ar fi acordat-o mama ei. Deci de la o vârstă fragedă Louise a mers pe bicicletă și s-a plimbat de la o persoană la alta, dintr-un loc într-altul și, așa cum îi plăcea ei să spună, s-a bucurat de simplitatea vieții ei. Nu a durat mult până ce a străbătut cu bicicleta vechiul fort și astfel s-a obișnuit să se plimbe zilnic, iar oamenilor părea să le placă faptul că ea se oprea să le vorbească.

– Mergem împreună? o întrebă tatăl ei.

– Ia-o tu înainte! Vreau să-l anunț pe Ashan că poate să-i dea drumul. Cred că e momentul să fie servită masa.

– Pot să fac eu asta.

– Nu te mai preocupa, tată!

Louise îi strânse mâna.

– Seară frumoasă, papa!

În timp ce traversa holul mic din spate, care ducea la bucătărie, Louisa trecu pe lângă ușa deschisă a biroului lui Elliot și, oprindu-se, văzu că soțul ei era acolo cu un bărbat pe care îl recunoștea vag. Un tip brunet, cu sprâncene rebele și o figură impasibilă, unul din descendenții primilor portughezi care descoperiseră orașul Galle. Era surprinsă că Elliot nu-i spusese că l-a invitat la petrecere, așa că făcu un pas înainte pentru a se prezenta. Elliot o văzu și se încruntă. Ceva din privirea lui iritată o tulbură, dar înainte să apuce să vorbească, o mișcare bruscă îi atrase atenția și ea observă o maimuță langur cu fața roșie, care intra în bucătărie. Trebuia să discute imediat serios cu angajații. Anumite ferestre și uși nu trebuiau să rămână deschise. Maimuțele erau inteligente și, dacă le dădeai un deget, îți luau toată mâna. Louisa de-abia îndrăzni să-și amintească cum tatăl ei îi spusese cândva ceva asemănător despre Elliot.

În dimineața de Crăciun, Louisa ieși din casa ei situată pe Church Street și-și continuă drumul, traversă Middle Street și se duse să o sune pe Gwen, așa cum stabilise. Trebuia să se întâlnească în holul stil Regency din New Oriental Hotel, impunător datorită pereților săi de gresie, de trei metri grosime. Louisa ridică privirea spre plafonul înalt, din lemn. Hotelul fusese construit de olandezi în 1684, ca o cazarmă, pentru a găzdui ofițerii din armată, iar acum era sediul plantatorilor și al comercianților veniți în vizită la Galle, precum și al afluxului constant de turiști din prezent. Impresionantul hol de la intrare, aglomerat cu scaune și canapele fine, din abanos, cu doar câteva fotolii din împletitură de ratan între ei, era deja ocupat.

Ceara de albine și fumul de țigară impregnaseră pereții, împreună cu cea mai proastă aromă de whisky vechi și un pin imens, devenit o constelație strălucitoare, era împodobit cu bibelouri și lumânările în suport. Deși frumos, era un permanent pericol de incendiu, iar lumânările, odată aprinse, trebuiau permanent supravegheate de unul dintre servitori. Anul trecut, unul dintre ei fusese prins dormind și fusese cât pe ce să fie învinuit pentru incendiul iscat.

Louisei îi plăcea hotelul cu clădirea celebră și impunătoare, în fața portului, și chiar îl desenase la un moment dat, împreună cu majoritatea clădirilor orașului Galle. Întotdeauna îi plăcuse la nebunie să deseneze și-și dorise să devină arhitect, dar în Ceylon nu exista niciun loc potrivit, care să-i permită unei femei să studieze. Ar fi putut pleca în Europa sau în America, dar nu voia să-și lase tatăl singur și astfel, încântată de arhitectură și clădiri, interioarele deveniseră pasiunea ei. De multe ori, Louisa stătea așezată la frumosul ei birou de mahon, din camera unde se găsea mașina de cusut Singer, cosând perdele sau făcând huse de perne până târziu în noapte. Sau, dacă nu, crea desene complexe și picta peisaje în acuarelă ale clădirilor din Galle, pentru a le expune pe pereți. Își strica ochii, cum spunea Irene, mama lui Elliot.

Atitudinea de snobism suburban și pretențiile Irenei erau tipice pentru anumiți europeni, iar Louisa de-abia dacă îndrăznea să recunoască față de ea cât de ușurată se simțise să afle că anul ăsta soacra ei nu avea să vină în vizită de Crăciun. Membrii familiei Reeve, Irene și Harold – funcționar public – fuseseră invitați de Crăciun la prietenii lor din Colombo, așa că mai rămâneau doar Elliot, Louisa și tatăl ei.

Un moment mai târziu, Gwen apărură purtând o pălărie mare de soare și o rochie diafană de bumbac, lungă până la jumătatea gambei.

– Bună dimineată! spuse ea și o sărută pe Louisa pe obraz, înainte de a-și răsuci borurile pălăriei.

– Nu e prea în spiritul Crăciunului, nu-i așa? Trebuie s-o port tot timpul. Am tenul sensibil, se arde destul de repede.

Louisa se uită la pielea ei bronzată.

– Din fericire, eu n-am problema asta. Îm place să mă plimb cu bicicleta atât de mult, încât arăt întotdeauna ca și cum aș fi fost lăsată la soare.

– Măcar bronzul e la modă zilele astea.

– Deci, zise Louisa în timp ce se plimbau pe străzile pietruite, trecând pe lângă bungalouri de dimensiuni reduse, cu ornamente superficiale deasupra ușilor principale și a acoperișurilor de teracotă susținute de șiruri de coloane care asigurau umbră verandelor. Spune-mi cum ați intrat în posesia acelei plantații de ceai!

– Ei bine, noi suntem destul de retrași, nu prea socializăm... Mai facem doar câte o excursie mai puțin obișnuită la Colombo sau la Nuwara Eliya, la vreun bal. Deși odată am călătorit până la New York, unde am stat o lună.

– Presupun că fost distractiv.

– A fost, un timp... Pe atunci eram ocupați să transformăm Hooper's Tea într-o marcă potrivită.

– A avut succes?

– Destul de mult, deși nu sunt chiar implicată în afacere. În principal, eu prepar brânza.

– Serios?

– Dacă o să vii vreodată în vizită, trebuie să o guști. E delicioasă, dacă pot să mă laud...

Gwen îi zâmbi, iar ochii ei strălucitori reflectară lumina soarelui.

Toate casele pe lângă care treceau aveau obloane, deschise sau închise; copacii răsucți de frangipan creșteau prin pasaje și maimuțele mormăiau, în timp ce se legănau pe crengile lor strălucitoare.

Louisa se gândi la momentul în care ea și Elliot de-abia se mutaseră în casa lor, imediat după ce tatăl ei îi încredințase lui Elliot tăierea pietrelor prețioase și dezvoltarea firmei. Tatăl ei trebuise să ducă o muncă de convingere până să-l angajeze pe Elliot, dar în cele din urmă, în ciuda rezervelor evidente ale lui Jonathan, Elliot reușise să se afirme. Era un post important, care presupunea întreaga răspundere și consta în înregistrarea tuturor pietrelor prețioase care le treceau prin mâini.

Cele două femei vorbeau în timp ce se străduiau să treacă pe lângă călugării budiști, precum și bărbați musulmani în alb, cu șaluri de lână pe cap, iar Louisa îi salută pe toți înclinând din cap.

– N-am prea mult timp la dispoziție, spuse Gwen. Trebuie să plecăm mai devreme decât m-am așteptat.

– Hai să ne strecurăm pe aici, bine? Lasă-mă să te conduc pe dig. Elliot și cu mine ne plimbam adesea în dreptul lor, chiar înainte ca acest cer să devină indigo la amurg și apoi să se lase întunericul.

– Ce romantic! Ești o norocoasă. Aici ai tot ce ți-ai putea dori! Louisa zâmbi, dar nu-i răspunse.

– Cred că e un oraș foarte drăguț, de fapt, magic.

Fericite, ele simțiră mirosul de pește înainte de a ajunge în dreptul lui, era atârnat pe tarabă în fața unui magazin și lăsat să se usuce la soare. Același magazin vindea, de asemenea, sos de ton ținut în butoaie mari și picante. Era destul de devreme pentru a-l vedea în magazin pe vânzătorul de pește, care le făcu semn cu mâna în timp ce trecea pe lângă ele, echilibrând coșurile de pește proaspăt pe fiecare parte a bicicletei, urmat de o mulțime de pisici. Toată lumea o salută pe Louisa.

– Bărbatul livrează pește în tot orașul și le aruncă pisicilor capetele și cozile, a spus ea. După cum vezi, sunt cam grăsuțe.

Trecură pe lângă un copac frangipani enorm, parfumat și, în curând, ajunseră la zidurile vechi, construite din corali, tei și chirpici, de unde contemplară oceanul strălucitor care se întindea cât vedeai cu ochii.

– E așa de frumos! exclamă Gwen. Și îmi place mirosul.

Louisa râse.

– De pește?

– Da, de pește, dar și mirosul minunat, sărat al oceanului. Noi locuim pe malul lacului, dar de multe ori m-am întrebat cum ar fi să locuim aproape de mare.

– Marea se schimbă mereu și asta iubesc la ea. Uneori este argintie și senină și mi se pare liniștitor doar să stau pe malul ei și să o privesc, alteori, ca acum, e smălțată cu stropi de aur.

În timp ce se rezemau de metereze, Louisa se simți mai relaxată, așa cum nu se mai simțise de mult timp. Îi era dor să se confeseze cuiva, dar nu găsisese nici momentul potrivit și nici confidenta. Gwen era prima persoană în care simțise că ar putea avea încredere că nu o va bârfi.

– M-ai întrebat dacă sunt fericită, a spus ea.

– Da.

– Adevărul e că mă străduiesc... Acum două luni, am pierdut o sarcină.

– O, Doamne! Ce îngrozitor!

– Dar nu era prima.

Louise înghiți în sec înainte de a continua discuția. Bebelușul care i se născuse mort și cel pierdut în avortul spontan pentru ea erau oameni, omuleți pe care îi plângea. Copii care ar fi trebuit să-i umple brațele și sufletul. Nu era un lucru ușor de spus și ea nici nu-și dorea să vorbească despre asta, dar constată că nici nu putea să tacă.

– Am născut un bebeluș mort acum mai puțin de doi ani și am mai pierdut încă o sarcină, acum opt ani.

Chipul lui Gwen se întunecă.

– Îmi pare rău... trebuie să fi fost îngrozitor!

Louisa îi mulțumi în șoaptă.

Gwen încuviință încet, ca și cum s-ar fi gândit ce să-i spună în continuare.

– Și eu am pierdut un copil, îi mărturisi în cele din urmă. Încă mi-e greu să vorbesc despre asta. Probabil de asta nu ți-am povestit atunci când ne-am întâlnit la ceai, în Colombo, pur și simplu nu puteam vorbi despre asta.

Louisa își mușcă buzele ca să-și rețină lacrimile.

– E o poveste lungă. Am păstrat-o doar pentru noi. O chema Liyoni, continuă Gwen. Pierderea ei mi-a frânt inima.

Louisa înțelegea.

– Dar acum măcar o ai pe micuța Alice.

Și chiar în timp ce rosti aceste cuvinte, înțelese că sunau greșit.

– O, Doamne, iartă-mi lipsa de tact! Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta.

Gwen o privi.

– Nu-ți face griji. Însă, presupun că știi, nimic nu poate înlocui pierderea...

Louisa dădu din cap.

După aceste confidențe, ceva se schimbă între ele și Louisa simți o afinitate puternică cu Gwen.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus, zise ea.

În timp ce lacrimile îi umpleau ochii, Gwen îi întinse mâna și cele două femei rămaseră împreună în tăcerea care le învăluia.

În seara următoare, după prânzul copios de Crăciun, luat în compania tatălui ei, Louisa și Elliot meraseră să se plimbe pe dig, aproape de locul unde ea fusese cu Gwen în ziua precedentă. Oamenii luau gustări în timp ce se rezemau de metereze, iar Louisa aruncă o privire corbilor care așteptau, pândind cu ochi de vulturi și urmărind să cadă bucăți de mâncare.

– Cred c-am băut prea mult coniac cu bătrânul tău tată, îi spuse Elliot și închise ochii.

– Aerul proaspăt o să-ți facă bine, spuse ea, simțindu-se puțin dezamăgită.

Pe măsură ce temperatura scădea, localnicii începeau să iasă pentru plimbarea de seară.

Recâștigându-și echilibrul, Louise îi zâmbi.

– Petrecerea a fost minunată, nu-i așa? Ce mult mă bucur că i-ai invitat pe Gwen și pe Laurence. Dar de ce nu l-ai invitat să rămână și pe tipul cu care te-am văzut în biroul tău? Burghezul?

– L-am invitat, dar De Vos avea alte trebur.

– Părei supărat când era să vă întrerup...

– Deloc.

– Și? De ce a venit?

– Niște afaceri.

– Elliot! Fără afaceri de Crăciun, ai promis!

– Îmi pare rău.

Elliot o îmbrățișă.

– Hai să nu mai vorbim despre asta. Hai să ne bucurăm pur și simplu de seara asta. Suntem fericiți, nu-i așa? Ești bine?

Louise se sprijini de el.

– Da.

Odată ce soarele o porni spre apus, cerul își etală culorile uimitoare de roșu intens și roz, iar apoi auziră venind dinspre moschee chemarea melodioasă la rugăciune. Dintr-odată, toți oamenii îmbrăcați în alb se întoarseră pe călcâie și o rupseră la fugă în acea direcție.

Louisei îi plăcea liniștea aceea vagă, deși uneori atmosfera avea aproape nuanța tristeții. Căci Galle era cu siguranță mai liniștit zilele astea. Tatăl ei își aminti când aici veneau zilnic câte cinci sute de pasageri cu vaporul și vasele încărcate cu mirodenii, aglomerate pe docuri, și flotilele de luptă soseau pentru a-și reînnoi proviziile. Acum, unii europeni cosmopoliți începuseră să trăiască aici, cel puțin pentru o perioadă din an și, deși Galle rămăsese un important centru comercial pentru bijuterii, scortişoară și cauciuc, o mare parte din comerțul cu ceai se mutase la Colombo.

Între timp, Louisa se bucură de întâlnirea cu negustorii care încă mai veneau din Malaya, India și China. Același succes îl avea și Galle, iar ei îi plăcea să asculte melodioasa chemare islamică la rugăciune în zorii zilei, la amiază, în mijlocul după-amiezii,

imediat după apusul soarelui și două ore mai târziu. Toată viața ascultase acest sunet și, deși acum erau mai puțini musulmani – majoritatea singhalezilor fiind budiști –, ei trăiau în armonie unul cu altul. Louisa știa de izbucnirea lor ocazională împotriva britanicilor, toată lumea procedase la fel, dar acum aceste rebeliuni aveau loc mai rar, deoarece toată lumea avea drept de vot și rămăseseră foarte puțini britanici în Colombo. Da, lucrurile se schimbaseră în Serendip, așa cum era supranumit cândva Ceylon – insula bijuteriilor – și se schimbaseră în bine.